

Farní zpravodaj

Český Krumlov

17. 1. 2021

č. 3 - 2021

Cyklus B
2. neděle
v mezidobí

Evangelium
Jan 1,35-42

Učedníci Ježíše Nazaretského

Evangelium této neděle se v první chvíli může zdát poměrně obyčejné, bez nějakých zvláštních velkých zázraků nebo významných naučných sdělení. Obsahuje jen velké množství jmen: Jan Křtitel, Ondřej, Šimon Petr, dále potom Filip a Natanael. Přesto je zajímavé, jaká vnitřní síla vyzraňuje z tohoto krátkého úryvku! Ježíš si volí svoje první učedníky: začíná nová fáze jeho vlastního života.

Také v prvním čtení nasloucháme vyprávění o povolání jednoho muže – Samuela – ze strany Boží. V evangelijním úryvku je to však poněkud jiné povolání; cítíme, že se nás daná věc osobně dotýká, protože i my jsme učedníci Ježíše Nazaretského. Byli jsme dnes pozváni, abychom podobně jako ti dva první učedníci uskutečnili radostný objev a poznali Ježíše jako svého Mistra.

Jak jednoduše a prostě proběhlo toto první setkání, z něhož se nemělo zrodit nic důležitějšího než první apoštolské kolegium a samotná církev: „*Mistře, kde bydlíš? Pojďte a uvidíte.*“ Evangelista Jan, který byl mezi přítomnými, dále píše, že šli a zůstali ten den u něho. Co všechno si tenkrát řekli, nevíme; víme však, že se rozhodli zůstat s ním po celý život. Nespokojili se pouze s tím, že by s ním zůstali sami a nechali si povolání jen pro sebe: Ondřej to utíká povědět Šimonovi, svému bratru; Filip běží za Natanaelem: „*Našli jsme toho, o kterém psal Mojžíš v Zákoně i proroci*“ (Jan 1,45). Podobně i Jan utíkal s touto zprávou za dalšími lidmi, protože s sebou posléze přivádí svého bratra Jakuba.

Učedníci přivádějí další učedníky; nabízejí účast na svém objevu dalším lidem, a to s nezadržitelnou touhou. Tito lidé ho budou následovat po celý život; pili z Pánova kalichu a stali se z nich jeho přátelé. Jeden z evangelistů nám vypráví (srov. Mk 1,16nn), jak od tohoto okamžiku opustili svá povolání rybářů a rozloučili se i s vlastním otcem a matkou, aby mohli následovat Ježíše. Jejich služební popis „učedníci Ježíše z Nazaretu“ se stal jejich novou osobní identitou, společně s jejich novým synovstvím a novým povoláním, kterým nahradili ta svá původní; jako například být synem Zebedeovým, být horlivcem (zélótou), celníkem, rybářem atd. Tato jejich nová identita se stávala den ze dne nebezpečnější a namáhavější, až se nakonec stala důvodem pro jejich obviňování a pronásledování: Ty jsi jeden z jeho učedníků! Ty jsi byl s Ježíšem Nazaretským! Touto cestou se také objevil nový druh Ježíšových učedníků, a to „tajní učedníci ze strachu před židy“ (srov. Jan 19,38); například Nikodém, učedník, který jde za Ježíšem v noci ze strachu před zkompromitováním (srov. Jan 3,1).

Vedle této postavy „tajného učedníka“ září větším leskem postava učedníka-svědka; a dochází až k takovým příkladům učedníků, kteří byli ochotni podat to nejvyšší svědectví – mučednictví. Apoštolové před židovskou veleradou jasně vyjádřili: „*Je přece nemožné, abychom nemluvili o tom, co jsme viděli a slyšeli*“ (Sk 4,20). Postavy takových učedníků se nikdy neocitnou v propadlišti dějin. Některá slova mučedníků jsou skutečně dojemná. Prokonzul vyzýval Polykarpa, jednoho z Janových učedníků, těmito slovy: „Zapřísahvej se a vysvobodím tě; potup a urážej Krista!“ Polykarp na to odpověděl: „Už osmdesát šest let mu sloužím a nikdy mi neučinil nic zlého, nikdy mě nijak nezklamal; jak bych mohl hanět svého krále a spasitele?... Namlouváš si, že bych se mohl nechat zlákat a přísahat na císařovo štěstí? Předstíráš-li, že nevíš, kdo jsem, pak poslouchej, co ti teď s naprostou upřímností řeknu: jsem Kristův učedník.“ Jeden z hlasatelů potom proběhl stadionem a třikrát zvolal: „Polykarp potvrdil, že je Kristovým učedníkem.“ Krátce poté už umíral biskup na rožni s touto modlitbou na rtech: „Hospodine, všemohoucí Bože, dobrořečím ti a chválím tě, že jsi mě učinil hodným, abych byl započten mezi svědky a mohl tak mít podíl na kalichu tvého Krista“ (*Umučení svatého Polykarpa*). Mezi mučedníky z Lyonu v roce 177 byl jeden označovaný jako „Svatý“. Jeho trýznitelé ho mučili, aby z něj dostali nějakou kompromitující větu, ale nepodařilo se jim ho donutit říct ani jeho jméno, ani národnost nebo město, odkud pochází, ani zda je otrokem nebo svobodným. Jeden dobový kronikář píše: „Na všechny otázky odpovídal latinsky *christianus sum* – „jsem učedníkem Krista“. To bylo jeho skutečné jméno, město, jeho rod a jeho všechno“ (Eusebios, *Církevní dějiny* V,1,1–2).

Jinou charakteristikou Ježíšova učedníka, která se v celé své slávě a čerstvosti leskne v prvotní církvi, je *napodobování* či, lépe řečeno, *následování Mistra*. Také ono nachází svůj vrchol v mučednictví. Svatý mučedník Ignác Antiochijský formuloval tento program jako „kráčet směrem ke Kristu“, postupně dosahovat Krista. Obraz si převedl ze své vlastní situace – šel z Antiochie v Sýrii do Říma vydat se do chřtánů šelem ve Flaviově amfiteátru; poněvadž šel od východu na západ, zdála se

mu jeho cesta být podobnou dráze slunce, jež se chýlí ke svému západu, aby mohlo opětovně vstát: „Je krásné „zapadnout“ v Bohu, abych se pak následně mohl setkat s Kristem.“ Nalezneme tu také jednu část, která se nedá číst bez hlubokého pohnutí: „Odpusťte mi, bratři, vím, co je pro mne dobré a vhodné; začínám být skutečným Ježíšovým učedníkem; žádná viditelná nebo neviditelná věc mi nezabrání dostat se až k Ježíši Kristu: oheň, kříž, šelmy, mučení, rány, zranění, vykloubení, zlomeniny, drcení celého těla, ani ta nejhorší trýznění zlého ducha, jež na mě přijdou, nic z toho mě nemůže zastavit na cestě k Ježíši Kristu. Hledám toho, který za nás zemřel; právě jeho chci, toho, který byl pro nás vzkříšen“ (*List Římanům*, 5).

Tyto hlasy rodící se církve nám dokládají, co pro první křesťany znamenalo být Ježíšovými učedníky. Na jejich životech můžeme skutečně objevovat ryzí obsah tohoto označení, jež vyjadřuje naši pravou identitu, co více, samotný původní význam jména „křesťan“. *Skutky apoštolské* vyprávějí, že v Antiochii byli učedníci poprvé označováni jménem „křesťané“ (srov. Sk 11,26), tedy ze strany autorit města byli oficiálně pojmenováni jako „následovníci Krista“.

V současnosti znamená být Ježíšovým učedníkem také v podstatě dvě věci. Tou první je *napodobování Krista*, a to v tom smyslu, které evangelium označuje jako vydat se na cestu následování Krista a učit se od něho, především se učit konat vůli nebeského Otce. Tou druhou cestou je *dosvědčování Krista*, tedy informování světa o tom, kým je, co všechno pro nás učinil a stále koná, a pomoc při cestě stát se jeho učedníky. Pochopitelně, že to všechno začíná ve vlastní rodině, na prahu vlastního domu. Prvními osobami, kterým Ondřej a Jan přišli zvěstovat svůj objev, byli jejich vlastní bratři; nijak se nestyděli hovořit o Ježíšovi ve vlastním domě! Vyprávění o prvních obráceních ve *Skutech apoštolských* často končí slovy: „*On i celý jeho dům uvěřil*“ (např. 16,34).

Mohli bychom velmi dlouho rozvíjet bohatství a různé využití tohoto programu následovníků Krista a jeho svědků (svědků, kteří se stali jeho následovníky). Svátý Pavel ve druhém čtení připomíná životní prostor Ježíšových učedníků, kteří byli povoláni, aby podali svá svědectví o evangeliu; svědectví o vládě nad sebou, o respektu ke správnému řádu pohlavního života, poněvadž, jak říká, naše tělo patří Pánu a je určeno ke vzkříšení, proto si z něj nemůžeme udělat pouho pouhý nástroj pro naši rozkoš mající cíl sama v sobě.

Dnes však není mým hlavním úkolem poukázat na nejrůznější obsahy a povinnosti spojené s křesťanským vyznáním, ale spíše oživit a zapálit v nás *takový stav duše*, který bude jasně a živě vnímat svou příslušnost k učedníkům Ježíše z Nazaretu! Když slyšíme v evangeliích slova: „Ježíš řekl svým učedníkům...“, pak musíme automaticky začít naslouchat jako ti, kdo jsou povoláni jménem, a ve vlastním nitru si říct: „Vždyť jsem to já, mluví se o mně, mluví se ke mně, *tua res agitur* („jde o tvou záležitost“)!“

Jde pochopitelně o velmi důležitý program pro nás! – Být na první pohled rozpoznatelní jako učedníci Ježíše Nazaretského. Aby každý, kdo nás vidí, mohl říct, podobně jako služebnice řekla Petrovi: Ty jsi jeden z jeho učedníků! (srov. Jan 18,25); to dosvědčuje také tvůj způsob řeči (srov. Mt 26,73)! A bylo by samozřejmě lepší, kdyby se mohlo dodat, že to dosvědčuje hlavně tvůj způsob života, protože už ve slovech zmiňovaného Ignáce Antiochijského zaznělo: „Je lepší být křesťanem bez toho, aniž bychom o tom museli mluvit, než o tom mluvit, ale nebýt jím“ (*List Efesanům*, 15,1).

Ježíš si zaslouží a očekává právě takové učedníky. Těmto učedníkům dává svou sílu a lásku; už je nenazývá služebníci, ale přátelé, jim přislíbujíc svůj doprovod až na věky: „*Otče, chci, aby tam, kde jsem já, byli se mnou i ti, které jsi mi dal, aby viděli mou slávu, kterou jsi mi dal*“ (Jan 17,24). Nyní, stejně jako v době Ježíšova života, je přiznání se k Ježíšovým učedníkům velmi náročné. V některých prostředích přetrvává dodnes nebezpečí onoho „být vyhnán ze synagogy“, být bojkotovaný, nechat na sebe ukazovat prstem nebo se nechat pokládat za osobu psychicky nemocnou.

Ježíšův proces dál pokračuje před veleradou tohoto světa. Pochopitelně i v současnosti se svět táže Ježíše na jeho učedníky (srov. Jan 18,19). Ptá se však také učedníků na Ježíše; běda nám, odpovídáme-li: „*Neznám ho!*“, protože v takovém případě pak on jednoho dne bude také přinucen říct nám: „*Neznám vás*“ (Mt 25,12).

Ježíš nás nenechává samotné při naplňování tohoto nesnadného úkolu být jeho učedníky a svědky. Právě nyní k nám v Eucharistii přichází, poté co nás nově povzbudil k tomuto poslání, aby byl s námi a podpíral nás svým chlebem; již teď se opásává, aby nám mohl sloužit u svého stolu. *Magister adest!* – „Mistr je tu!“ (Jan 11,28).

Mše svaté v týdnu od 17. 1. 2021 do 24. 1. 2021 Český Krumlov:

18.01.	Po	za Bedřicha a Alžbětu Štronerovy a d. v. o.
19.01.	Út	-----
20.01.	St	
21.01.	Čt	na dobrý úmysl
22.01.	Pá	
23.01.	So	na poděkování s prosbou o Boží požehnání
24.01.	Ne	za farnost

Přehled bohoslužeb

	PONDĚLÍ 18.01.	ÚTERÝ 19.01.	STŘEDA 20.01.	ČTVRTEK 21.01.	PÁTEK 22.01.	SOBOTA 23.01.	NEDĚLE 24.01.
ČESKÝ KRUMLOV sv. VÍTA	17:00P		17:00Ž	17:00P	17:00M	17:00Ž	9:30P přímý přenos
VĚTRNÍ							8:00M
PŘÍDOLÍ							11:15M
VĚŽOVATÁ PLÁNĚ							11:15Ž
KÁJOV							9:30Ž

Liturgické texty - 2. neděle v mezidobí

I. čtení: 1 Sam 3, 3 - 19 II. čtení: 1 Kor 6, 13 - 20 Evangelium: Jan 1, 35 - 42

- V pondělí 18. ledna je *památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů*.
- Od 18. ledna do 25. ledna je týden modliteb za jednotu křesťanů.
- V Českém Krumlově mají věřící možnost každý den (kromě úterý) od 16:30 hodin přistoupit ke svátosti smíření a poté mají možnost v 17:00 hodin zúčastnit se mše svaté v kostele sv. Víta.
- **nedělní mše svatá v Českém Krumlově bude až do odvolání stále vysílána v přímém přenosu v 9:30 hodin z farní kaple na kanále YouTube - Římskokatolická farnost - prelatura Český Krumlov.** Po této mši svaté budou mít věřící možnost až do 11:15 hodin v kostele sv. Víta přistoupit ke svatému přijímání.
- V ostatních venkovských farnostech budou mít věřící možnost v obvyklých dobách nedělní bohoslužby přistoupit ke svátosti smíření a k svatému přijímání. V Kájově až do odvolání to bude v neděli vždy v 9.30 hodin.
- Vzhledem k tomu, že přibylo mezi našimi farníky nemocných na koronavirus a ve všední dny, již máme bohoslužby pouze v kostele sv. Víta, obnovujeme od pondělí 18. ledna 2021 on-line modlitby svatého růžence ve 20:00 hodin, aby naši nemocní a starší věřící měli možnost takto v modlitbě komunikovat s farností. Během pobožnosti svatého růžence budou předčítána kázání svatých otců a také duchovní myšlenky pana biskupa Josefa Hloucha.

www.farnostck.bcb.cz

email: rkf.ceskykrumlov@dicb.cz

www.farnostvetrni.bcb.cz

email: rkf.vetrni@dicb.cz

www.farnostkajov.bcb.cz

email: rkf.kajov@dicb.cz